

Kotick de witte zeehond

De mannetjes kwamen aan op Novastoshnah, een eiland aan de noordelijke kusten van Rusland waar de zeehonden elk jaar in het begin van de lente samenkomen om zich voort te planten. Ze vochten om de beste plaats voor hun gezin op het strand, dicht bij de zee. Wat later kwamen de wijfjes hun metgezel vervoegen. De Holluschickie, dat zijn zeehonden die nog te jong zijn om te paren, en toch ook geen echte kleintjes meer zijn, trekken een halve mijl het land in en spelen dan in kuddes.

Toen Kotick geboren werd, merkte zijn moeder Matkah dat zijn pels stralend wit is. Hij was dus anders dan alle andere zeehonden, wat zijn moeder wat vreemd vond. Maar Kotick toonde zich toch al snel de liefde van zijn moeder waard. Hij leerde snel uit de weg te springen voor zijn vader Zeevang, als deze aan het vechten was, hij groeide goed op, en het liefst wat hij deed was het land dieper inkruipen. Daar ontmoette hij duizenden jongen van zijn leeftijd en speelden ze samen. Zolang ze niet gingen zwemmen als de zee hoog stond, kon hen daar eigenlijk geen groot kwaad gebeuren. Zo leek het ten minste. Na enkele weken konden de jonge zeehonden al goed zwemmen en voelden zich in het water waar ze met hun kameraden speelden, helemaal thuis.

Op het einde van oktober verlieten alle zeehonden het eiland en zwommen per gezin en in troepen naar de volle zee. Dat jaar moest Kotick leren vis vangen, zodat hij volgend jaar ook een Holluschickie kon worden.

Ze gingen op weg dwars door de stille oceaan. Kotick leerde op zijn rug te drijven, gewiegd door de lange, zacht deinende golfslag van de oceaan.

Als Kotick zijn huid voelde prikken en jeuken, was er slecht weer op til en moesten ze vlug wegzwemmen. Tot Kotick geleerd had waarheen hij moest zwemmen, volgden ze Zeezwijn, de wijze bruinvis. Tijdens zijn eerste jaar leerde Kotick enorm veel dingen, zoals hoe hij het best vissen kan vangen, hoe de albatros te groeten, dat hij nooit mag stoppen om naar een schip en zeker niet om naar een roeiboot te kijken, ... Tien maanden lang zetten ze geen vin aan vaste wal.

Op een dag, in het warme water bij het Juan Fernandez-eiland, helemaal in het zuiden van de oceaan bij Chili, voelde Kotick een loomheid door heel zijn lichaam trekken. Het was een teken om terug te keren naar het strand van Novastoshnah, zeventuizend mijlen ver weg. Weldra ontmoette hij tientallen kameraden, die zich allen afvroegen hoe hij aan zijn witte kleur gekomen was. De nacht dat ze aankwamen, dansten alle éénjarige zeehonden samen de vuurdans in het water bij Lukannon. In de zomernacht leek de zee geheel en al vuur en elke zeehond liet een spoor achter zich als van brandende olie. Als er een zeehond opsprong werd het een laaiende vlam. Iedereen was weer samen, na een heel jaar van grote avonturen waarin ze de wereld ontdekt hadden.

Music

Net op het moment dat ze elkaar hun verhaal doen over de zee, verschijnen twee zwartharige mannen met platte, rode gezichten. De Holluschickie, die nog nooit een mens gezien hadden, keken dwaas toe. Patalamon en Kerick kwamen van het dorpje, een halve mijl voorbij het zeehondenstrand, om te kijken welke zeehonden ze naar de slachterijen zouden drijven, voor hun pels. Patalamon mocht van zijn vader Kotick niet aanraken, vanwege zijn witte pels. Kerick was bijgelovig en dacht dat het de geest was van Zaharof, een zeehondenjager die ooit tijdens een zware storm op zee omkwam. Misschien bracht hij wel ongeluk? Ze namen de

groep Holluschickie mee. Zonder weerstand kropen ze voort, een gewisse dood tegemoet. Dagelijks werden honderden zeehonden weggeleid naar de slachterijen en enkel Kotick stelde daar vragen over. Blijkbaar gebeurde dit elk jaar, en toch maakte er zich niemand druk over. Kotick besliste de mensen te volgen, om te kijken wat er gebeurde met zijn kameraden die weggedreven werden. Na een uur verschenen een dozijn mannen met een met ijzer beslagen kolf. De dieren die gebeten, of te veel verhit zijn, worden uit de groep gestampt omdat hun vacht niet schoon genoeg was. Dan sloegen de mannen met hun kolven op de zeehondenkoppen en tien minuten later laggen ze allemaal gestroopt.

Kotick draafde vol afschuw snel terug naar de zee. Bij het zeeleeuwenpunt wierp hij zich in het water. Toen een oude zeeleeuw vroeg wat hij daar kwam doen, vertelde Kotick wat hij juist gezien had. De zeeleeuw vertelde Kotick dat het al dertig jaar zo gebeurde. Zolang ze geen eiland vonden waar er geen mensen komen, zouden de zeehonden opgejaagd worden. Kotick vroeg of er dan zo'n eiland bestond, maar de zeeleeuw schudde zijn hoofd. Hij had er alleszins nog nooit een gevonden, of er zelfs nog maar over horen spreken. Hij raadde Kotick aan om eens naar het Walruseiland te zwemmen om het aan Sea Vitch te vragen. Sea Vitch was een vette, lelijke, opgezwollen, puistige, dikgenekte en lang-getande walrus, die geen manieren had.

Music

Na een lange tocht door de wateren van de oceaan kwam Kotick aan bij Sea Vitch. Hij maakte hem wakker en stelde Kotick zijn vraag, maar Sea Vitch wilde met rust gelaten worden. Een beetje teleurgesteld wil Kotick al weer terugkeren, maar dan herinnert hij zich de slachtpartij onder de Holluschickie, en raapt hij al zijn moed bijeen. Kotick scheldt Sea Vitch uit

voor "mosseleter", en toen dat ook door de meeuwen werd overgenomen, werd Sea Vitch dan toch wat toegeeflijker.

"Vraag het aan de zeekoe" zegt Sea Vitch uiteindelijk, "als die nog leeft, zal die het kunnen zeggen."

"Kotick, je kan de zeekoe herkennen omdat het het enige wezen op zee is dat nog lelijker is dan Sea Vitch en nog ongemanierder", krijste een zeemeeuw.

Kotick zwom terug naar Novastoshnah, maar niemand wilde hem helpen zoeken naar de zeekoe en naar een onbewoond eiland, zelfs zijn eigen moeder Matkah niet.

Die herfst, verliet hij het strand en ging helemaal alleen op zoek naar de zeekoe. Hij zwom door de hele oceaan en beleefde tal van avonturen, ontsnapte op het nippertje aan de haaien en ontmoette tal van andere zeedieren, maar nergens vond hij de zeekoe, laat staan een geschikt eiland waar de zeehonden zouden kunnen samenkomen zonder de bedreiging van de zeehondenjagers. Vijf seizoenen lang trok Kotick op ontdekking, zonder resultaat, en al die tijd dreven de Holluschickie de spot met hem.

"Je bent op zoek naar het onvindbare", zeiden ze. Hij was een dromer, een avonturier, een fantast. Kotick raakte er stilaan ontmoedigd van.

Tal van eilanden bezocht hij en telkens waren daar zeehonden geweest, maar deze waren uitgeroeid door de mensen, tot hij op een groen eilandje een heel oude zeehond ontmoet, Kotick bracht hem wat vis en hij deed zijn verhaal. De oude, stervende zeehond was de laatste van zijn stam en vertelde Kotick over de legende dat er ooit uit het noorden een witte zeehond zou komen die alle zeehonden naar een veilig oord zou brengen en hij spoorde Kotick aan om nog een laatste keer op zoek te gaan. Als hij die zomer terug naar Novastoshnah keerde, vroeg Matkah hem om een wijfje te zoeken en een gezin te stichten. De tijd van spelen moest nu

voorbij zijn. Ze vroeg Kotick om zijn verantwoordelijkheid op te nemen. Toch ging Kotick nog één seizoen op zoek, een laatste keer. Een van de wijfjes had ook om uitstel gevraagd en samen dansten ze de vuurdans.

Music

Kotick vertrok naar Coppereiland, hij had gehoord van hele vreemde dieren die daar woonden, wie weet zouden zij hem wel kunnen helpen. Opeens zag hij daar wezens die hij nog nooit gezien had. Toen hij hen vroeg hoe ze heetten, bogen ze sierlijk, maar spraken ze niet. Hij besepte opeens dat het om zeekoeien ging en vroeg ze in alle talen waar hij een onbewoond eiland kon vinden, maar zeekoeien kunnen niet praten, dus hij wachtte vruchteloos op een antwoord. Toch volgde hij ze, want hoe zou zo'n dom wezen nu kunnen overleven, tenzij ze een veilig eiland hadden gevonden? Hij ergerde zich aan hun trage vaart, tot ze aan een warme stroming kwamen. Van dan af gingen ze veel sneller vooruit naar het noorden tot ze bij een klip bij de kust aankwamen. Daar doken ze in een breed, donker hol. Het was een lange tocht, door het diepe water, door de plaatsen waar de zeer niet meer blauw was, maar zwart werd. Maar uiteindelijk kwamen ze weer boven en daar was het meest perfecte strand dat Kotick ooit gezien had. En wat nog belangrijker was, er waren daar geen mensen! Na een grondig onderzoek van het eiland, dacht Kotick terug aan het zeehondenwijfje.

Na tien dagen zwemmen, kwam hij eindelijk terug aan op Novastoshnah, maar toen hij zijn verhaal deed over het eiland, lachten iedereen met hem. Een pasgetrouwde jonge zeehond, die hard voor zijn leger heeft moeten vechten daagde hem uit. Als Kotick won, zou de zeehond volgen, zo niet zou Kotick moeten afdruppen. Daarop begon Kotick te vechten tegen alle grote zeehonden. Jarenlang had hij de oceanen doorzwommen,

en vele avonturen beleefd dus Kotick was een sterke zeehond geworden. Zijn vader, de oude Zeevang koos daarop zijn zijde en begon mee te vechten. Ze vochten zo indrukwekkend dat er al snel geen één zeehond meer overbleef die zijn kop nog durfde opsteken.

"Wie volgt mij?" brulde Kotick en duizend stemmen antwoordden

"wij gaan mee".

Een week later vertrokken tienduizend Holluschickie en nog veel meer oude zeehonden noordwaarts naar de zeekoeien-tunnel.

Elk jaar, als ze de verhalen horen van hoe mooi de veilige plek is, verlaten meer zeehonden Novastoshnah en gaan naar de beschutte stranden waar geen mensen komen.

Het verhaal van Kotick is een verhaal over moed en zelfopoffering. Een verhaal over buitengesloten worden, en terug opgenomen worden, een verhaal over idealen en idealisme. Over onrechtvaardigheid en dromerigheid. Het is een verhaal waar je veel in kan lezen.

Was jou giver op kamp dit jaar een Kotick of was hij een Sea Vitch? Is je groepsleidster een oude Zeevang of eerder een schreeuwerige zeemeeuw? Wie zijn de jagers die jouw groep bedreigen?

En jij zelf? Wie ben jij in dit verhaal? Kan, durf en vooral wil je de Kotick zijn? Of toch maar moeder Matkah? Of nog iemand anders? Wil je op Novastoshnah blijven of ga je op verkenning door de zeekoeientunnel? Aan jou de keuze...